

volna. De tudta jól, hogy megfizetnie érte a véten Crescence-nak kellett, aki mit sem nyert a sokévi magányon, míg ő maga az önteltség évtizedei és a szüntelen önostorozás évei után e hajnalon végre megkapta a sorstól a vágyott önbecsülés ígértét. Azt a legfőbb jót, amelynek Crescence magától értődő természetességgel és szerénységgel, már-már alázattal, mint ahogy mostani helyzetét is elfogadta, kezdettől a birtokában volt.

Méltatlanul bántam nőmmel? – támadt a kérdés benne. – Kétségkívül rettenetesen, akárcsak önmagammal, de talán mégsem egészen méltatlanul kettőnköz. Mint egy szobrász, megdermesztettem, ám ezzel meg is örökítettem szerelmünket a fénykorában.

Évek óta először tudta elképzelni, hogy többé nem térnek vissza az álmatlanságot kísérő rémlátomásai.

Összehajtotta a papírost levél formájúra, s utolsó tollvonással ráírta megszólításul felesége nevét.

Virradattól türelmetlenül várta az inas jelentkezését. Átadta neki a levelet, azzal az utasítással, hogy gondoskodjék mihamarabbi kézbesítéséről. Azután meggondolta magát, s visszavette a borítékot. Bántó reggeli józansággal úgy látta, hogy a tartalma sem nem magánlevél, sem nem írói munka, korai lenne hát bárki elé bocsátania. Ráér akkor, amikor egyszer majd – talán inkább utóbb, mint előbb – könyv lesz belőle. Összetépte a nyersfogalmazványt kis darabokra, hogy egyelőre nyoma se maradjon, ne kerülhessen avatatlanok, különösen ne a besúgók szemei elé. Eltöprengett, a földet nézte. Végül fölszegte fejét, s azt kérte Brachtól:

– Mondja meg a grófnőnek, hogy várom.

SZIKRA JÁNOS

Kardnyelésem, fakírságom, verseim

*Nem a párduczimé az érdem,
az élet
teknőctalpakon is önmagához érkezik.*

*Kinában a perc költői,
vízjeleket írtam volt a tumultusban szórecsettel
az aszfaltra,
az emlékezet fölszáradó arcvonásait?*

*Túrtem,
hogy minden vályútól, akoltól, emberszuszogástól,
Isten égboltja alól is eltaszítsatok?*

*Az volt a baj,
hogy békében szerettem volna élni még a háborúval
is?*

*Őrjöngem, lázítanom,
napsugaras szívvel ölnöm kellett volna –
s megbékéltem, szarháziak, veletek.*

*Az én fennkölt kardnyelésem,
nyilvánosság előtt elkövetett vetkőzésem,
undorító fakírságom,
senkinek sem kellő költeményeim!*

Föld alatt barangoló

*Nem téved el: nem tart sehová.
Hozzá indul el tőle minden út.*

*Egyre vakítóbb fölötte
csillagösvénye, a távlatlanság.*

*Csonterdőn nem csűrűhézett senkivel,
fajtája címeres élősdije*

*nem lett belőle: táltos, tintahal,
versét nem olvashatta el Hrabal.*

*Társául három hajszál szegődött
Szentendrén, egy valahai őszön.*

*Lélegző gránit, várjon vágytalan.
Vércsemagasból a sors lecsap.*

*Verődjön arcába újra
októberben a vérpötty madárcseresznye,*

*kússzanak be áprilisban ajtaján
a föld alatt barangoló árnyak.*

*Kiteljesedvén le is kell hullani.
Önsúlyát meddig tudja még tartani?*